

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/26/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010200
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010200.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej vec navrhovateľa MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s. r. o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, v zastúpení advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/051/2012 z 25. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/051/2012 z 25. septembra 2012 vo výroku II., ktorým bolo konštatované porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov tým, že dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod. odvysielal v rámci programu KRIMI príspevok s názvom Našli ho s podrezaným hrdlom. Údajne trpel schizofréniou, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na súkromie brata zosnulého H., za čo bola navrhovateľovi uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000 eur podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 25. septembra 2012, č. RP/051/2012 vo výroku I., ktorým bolo konštatované porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov tým, že dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod. odvysielal v rámci programu KRIMI príspevok s názvom Našli ho s podrezaným hrdlom. Údajne trpel schizofréniou, v ktorom boli odvysielané vyjadrenia o zdravotnom stave a dôvodoch smrti zosnulého H., ako aj špekulatívne vyjadrenia o stave miesta činu, ktoré mali komentatívny charakter, pričom neboli oddelené od informácií spravodajského charakteru, čím došlo k porušeniu povinnosti vysielateľa zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov, za čo bola navrhovateľovi uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona podľa ustanovenia § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. p o s t u p u j e Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému.

Navrhovateľ j e p o v i n ý zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 70 eur do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím odporkyne č. RP/051/2012 z 22. septembra 2012, odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisii (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 272-PLO/O-3053/2012, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov, postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť podľa:

I. ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe JOJ dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod. odvysielal v rámci programu KRIMI príspevok s názvom Našli ho s podrezaným hrdlom. Údajne trpel schizofréniou, v ktorom boli odvysielané vyjadrenia o zdravotnom stave a dôvodoch smrti zosnulého H., ako aj špekulatívne vyjadrenia o stave miesta činu, ktoré mali komentatívny charakter, pričom neboli oddelené od informácií spravodajského charakteru, čím došlo k porušeniu povinnosti vysielateľa zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov, za čo bola navrhovateľovi uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.,

II. ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe JOJ dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod. odvysielal v rámci programu KRIMI príspevok s názvom Našli ho s podrezaným hrdlom. Údajne trpel schizofréniou, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na súkromie brata zosnulého H., za čo bola navrhovateľovi uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000 eur podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: XXXXXXXXXX/XXXX, VS XXXXX, KS XXXX.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania, záznamom vysielania programu KRIMI odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod., a vyjadrenie účastníka konania k začatiu správneho konania.

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, viacerými rozhodnutiami vo veci porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. boli navrhovateľovi pokuty už uložené. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, ktorú vyhodnotila ako relatívne nízku, mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.).

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

V prípade výroku II. rozhodnutia odporkyne (porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.) ide podľa navrhovateľa o nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko neboli splnené pojmové znaky porušenia povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Navrhovateľ vidí nesprávne právne posúdenie veci v tom, že sa jedná o pokračovací trestný čin, pričom poukazuje na konštantnú judikáciu Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých vyplýva jednoznačný záver uplatniteľný na prejednávajúcu vec, s poukazom na rozhodnutia Beian proti Rumunsku (ESLP), III. ÚS 192/06 (ÚS SR), 6Sžo/31/2011 (NS SR), 5Sž/21/2011 (NS SR), 8Sž/22/2011 (NS SR), 5Sž/17/2011 (NS SR), 8Sž/23/2011 (NS SR), 8Sž/24/2011 (NS SR), 5Sž/25/2011 (NS SR), 6Sž/19/2011 (NS SR), 6Sž/27/2011 (NS SR),

3Sžn/68/2004 (NS SR) a 8Sžo/147/2008 (NS SR).

Navrhovateľ poukázal na dnes už zaužívané pravidlá ukladania správnych sankcií, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej právnej úpravy v správnom konaní, je na základe analógie treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t. j. uloženie jednej sankcie za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch. Podľa názoru navrhovateľa odporkyňa tým, že konanie účastníka, špecifikované vo výroku napadnutého rozhodnutia, posúdila ako samostatný skutok a nie ako čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu, ktorý mala spojiť s ďalšími čiastkovými útokmi pokračovacieho správneho deliktu, porušila princípy administratívneho trestania a nesprávne právne vec posúdila, čím zasiahla do práv vysielateľa na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“ alebo „Ústava SR“) a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“).

Namietal, že z rozhodovacej činnosti odporkyne vyplýva, že na svojich zasadnutiach z 24. apríla, 29. mája a 26. júna 2012 začala správne konania 150-PLO/O-1789/2012-RL/052/2012, 230-PLO/O-2366/2012-RL/047/2012, 272-PLO/O-3053/2012-RL/051/2012 (konanie vo veci napadnutého rozhodnutia) a 305-PLO/O-3594/2012 vo veci porušenia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. týkajúce sa rovnakej skutkovej podstaty správneho deliktu, išlo o čiastkové útoky toho istého páchatelia spojené s objektívnou súvislosťou s jednotiacim zámerom páchatelia ako v prejednávanej veci.

Navrhovateľ mal taktiež za to, že nie je a nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielania, a to ani na vyžiadanie Rady, nakoľko takáto povinnosť neoprávnene zasahuje do jeho garantovaných práv. Sankcionovanie za nedodanie dôkazu - záznamu z vysielania programu jednoznačne porušuje právo účastníka na inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru), a to v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať sám seba“, čím došlo k porušeniu práva na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Taktiež namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia jednoznačne neobsahuje obsahové náležitosti výroku. Vo výroku napadnutého rozhodnutia najmä absentuje: presné vymedzenie skutku, ktorým mal vysielateľ zasiahnuť do práva na súkromie, presné vymedzenie skutkových tvrdení alebo hodnotiacich komentárov, ktorých povaha spôsobila zásah do práva na súkromie fyzickej osoby, presnú identifikáciu osoby, ktorej malo byť zo strany vysielateľa zasiahnuté do práva na súkromie. (Vo výroku napadnutého rozhodnutia Rada identifikuje osobu len ako „brat zosnulého H.“. Takéto vymedzenie je absolútne nejednoznačné a neurčité.) Uvedená skutočnosť spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúcu za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť.

Podľa navrhovateľa napadnuté rozhodnutie Rady ako aj správne konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia je zásahom do Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom chráneného práva na slobodu prejavu s poukazom na čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru.

Vo vzťahu k skutkovému stavu veci navrhovateľ uviedol, že nevypočutím osoby, do ktorej dôstojnosti malo byť konaním vysielateľa zasiahnuté, bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, čo tiež spôsobuje nedostatočne zistenie skutkového stavu veci na jej posúdenie. Namietal, že Rada má v zmysle trestnoprávnych zásad povinnosť vyhľadávať akékoľvek dôkazy, ktoré môžu náležite objasniť skutkový stav veci, a ktoré môžu pôsobiť v neprospech, ale aj v prospech vysielateľa. Rada túto povinnosť nedodrжала a výsluch osoby, ktorej Rada napadnutým rozhodnutím poskytla ochranu ani len nevypočula (zrejme najmä z dôvodu, že Rada absolútne nevedela o akú osobu ide, nakoľko osoba nebola v príspevku identifikovaná inak než „brat zosnulého Dušana“).

Ochranu, ktorú Rada podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. napadnutým rozhodnutím poskytla, nie je možné považovať za abstraktnú, ale konkrétnu, nakoľko smeruje k ochrane práv individualizovaných subjektov.

Ďalej podľa navrhovateľa právomoc rozhodovať občianskoprávne spory, medzi ktoré ochrana práva na súkromie bezpochyby patrí, prislúcha výlučne všeobecným súdom a nie Rade. Je absolútne nelogické sankcionovať vysielateľa za zásah do práva na súkromie osôb, ktoré sa k takémuto zásahu a jeho existencii ani nevyjadrili, hoci ich Rada mohla a mala vypočuť a hlavne bez akéhokoľvek podnetu od týchto osôb na poskytnutie ochrany zo strany Rady.

Namietal tiež, že Rada sa predmetným postupom postavila do roly morálnej autority, ktorá je však v danom prípade neúčelná, nelogická, nežiaduca a disproportná k právam Vysielateľa na slobodu prejavu a

právam verejnosti na informácie.

Na záver s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3SŽ/82/2008-26 aplikovateľné na predmetný prípad, v ktorom najvyšší súd uviedol, že k zásahu do ľudskej dôstojnosti môže dôjsť jedine vtedy, ak je možné ustáliť konkrétnu osobu, do ktorej sféry malo byť zasiahnuté, čiže je potrebné túto osobu individualizovať, navrhovateľ uviedol, že v predmetnom prípade nie je možné individualizovať subjekt ochrany ľudskej dôstojnosti, nakoľko tento je príliš neurčitý a zo strany Rady identifikovaný len ako „brat zosnulého H.“. Takáto identifikácia nezabezpečuje presné, jasné a individualizované určenie konkrétnej osoby.

Na nariadenom pojednávaní sa právny zástupca navrhovateľa pridŕžoval písomného návrhu. Namietal vyjadrenie odporkyne uvedené najmä na strane 6 a 8 a tiež protirečenia v samotnom rozhodnutí Rady, kde Rada na jednej strane tvrdí, že niektoré skutočnosti ohľadom zdravotného stavu sa nedali objektívne zistiť a na druhej strane uvádza, že skutkový stav bol zistený úplne. Ďalej namietal, že Rada si zamieňa pluralitu s objektivitou, keď im v podstate nevyčíta ako informovali verejnosť ale výslovne im prikazuje ako môžu informovať. Podľa názoru právneho zástupcu nebolo informované dehonestujúcim spôsobom, ale redaktor uviedol iba niektoré tvrdenia nie hodnotiace a majú problém posúdiť, ktoré z tvrdení redaktora Rada posúdila ako hodnotiace. Rada bez toho, aby mala preukázanú pravdivosť alebo nepravdivosť tvrdení prijala záver, že sú tvrdenia nepravdivé alebo hodnotiace. Taktiež im nie je jasné prečo Rada spojila tvrdenia redaktora o zosnulom s právom na súkromie len jeho brata. Ďalej s odkazom na § 250j ods. 3 OSP namietal neúplnosť spisu, lebo Rada zamietla návrh na vykonanie dôkazu výsluchom svedka T., pričom v spise je uvedené aj M.. Táto nesprávna informácia podľa jeho názoru spôsobuje neúplnosť spisu.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho orgánu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/051/2012 z 25. septembra 2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľa uviedla, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej uviedla, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/051/2012 z 25. septembra 2012, ako právne správne potvrdil.

Na ústnom pojednávaní sa odporkyňa pridŕžala písomného vyjadrenia z 02. januára 2013. Uviedla, že spôsobom in formovania o smrti chlapca mohlo byť dotknuté právo na súkromie jeho brata. Inými príbuznými sa nezaoberali, lebo z príspevku vyplynulo, že sa týka len tohto brata. Pokiaľ ide o nevypočutie redaktora Y. ako svedka uviedla, že tento názor navrhovateľky nemá oporu v rozhodnutiach súdu, pretože ak bol k dispozícii záznam z vysielania, tak výsluch svedka nebol nevyhnutný. Pokiaľ ide o námietku pokračujúceho správneho deliktu, odporkyňa poukazovala na dve právoplatne skončené konania sp. zn. 4SŽ/20/2012 a 3SŽ/22/2012, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky na takúto námietku neprihliadol. Čo sa týka námietky navrhovateľa, že posudzovať ľudskú dôstojnosť je len úlohou súdu a nie Rady, navrhovateľka poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/22/2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako aj postup, ktorý mu predchádzal, a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa v časti výroku II. rozhodnutia odporkyne nie je dôvodný. V časti výroku I. rozhodnutia odporkyne je potrebné vec postúpiť Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému. Rozhodol na pojednávaní dňa 27. júna 2013 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v časti výroku I. rozhodnutia odporkyne, ktorým bolo konštatované porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod. odvysielal v rámci programu KRIMI príspevok s názvom Našli ho s podrezaným hrdlom. Údajne trpel schizofréniou, v ktorom boli odvysielané vyjadrenia o zdravotnom stave a dôvodoch smrti zosnulého H., ako aj špekulatívne vyjadrenia o stave miesta činu, ktoré mali komentatívny charakter, pričom neboli oddelené od informácií spravodajského charakteru, čím došlo k porušeniu povinnosti vysielateľa zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov, za čo bola navrhovateľovi uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona podľa ustanovenia § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z., dospel k záveru, že v tejto časti vec nepatrí do vecnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 6 veta pred bodkočiarkou zákona č. 308/2000 Z. z. proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ (teda pri uložení sankcií - pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokuta, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti) možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady; v prípade ostatných sankcií uvedených v písmenách a/, b/ (upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona) nie je daná vecná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

V časti výroku I. rozhodnutia odporkyne č. RP/051/2012, ktorým bola uložená sankcia - odvysielanie oznamu o porušení zákona, je daná vecná príslušnosť Krajského súdu v Bratislave v zmysle ustanovení § 246 ods. 1, § 246a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý v tejto časti bude konať a rozhodne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa ustanovenia § 250d ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku Krajskému súdu v Bratislave postúpil vec v časti výroku I. rozhodnutia odporcu č. RP/051/2012, ktorým bolo konštatované porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. a navrhovateľovi bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona podľa ustanovenia § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z., a to po právoplatnosti tohto rozsudku.

K výroku II. rozhodnutia odporkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že zo súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu č. 272-PLO/O-3053/2012, vyplýva, že odporkyňa navrhovateľovi dňa 11. júna 2012 oznámila začatie správneho konania vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. b/ a § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na programovej službe JOJ dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu KRIMI príspevok s názvom Našli ho s podrezaným hrdlom. Údajne trpel schizofréniou, v ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti a ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom mohol zasiahnuť do práva na súkromie brata zosnulého H.. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bol prepis/popis skutkového stavu k predmetnému správne konaniu. V oznámení odporkyňa navrhovateľa vyzvala, aby sa k predmetu správneho konania vyjadril a navrhol dôkazy podľa § 32 ods. 2 a ods. 3, § 33 ods. 1, § 34 ods. 3 Správneho poriadku; zároveň ho vyzvala na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ktorými boli záznam vysielania programu KRIMI odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ dňa 07. marca 2012 o cca 19:00 hod. a prepis/popis skutkového stavu k predmetnému správne konaniu. Navrhovateľ oznámenie o začatí správneho konania prevzal 11. júna 2012. Vyjadrenie navrhovateľa k predmetu tohto správneho konania bolo odporkyni doručené dňa 20. júna 2012.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmvaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 veta prvá a druhá zákona č. 308/2000 Z. z., sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 2 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušil povinnosť, na ktorej porušenie bol upozornený. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak sa porušila povinnosť uložená v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak vysiela programy a iné časti programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním uvedeného programu mohol zasiahnuť do práva na súkromie brata zosnulého H. a porušiť zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd v úvode konštatuje, že ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nesupluje občianskoprávne konanie o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako sa to mylne domnieva navrhovateľ.

Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že v záujme

ochrany ľudskej dôstojnosti sa zakazuje v súlade s čl. 22 a smernice Rady 89/552/EEC o koordinácii niektorých zákonných ustanovení, regulatívnych opatrení a administratívnych postupov členských štátov, vzťahujúcich sa na aktivity v oblasti televízneho vysielania v znení smernice 97/36/EC vysielanie takých komunikátov, ktoré obsahujú podnety k nenávisti na základe rasy, pohlavia, náboženstva alebo národnosti. V ustanovení sa bližšie špecifikujú všeobecne uznané a uznávané morálne a etické štandardy v oblasti vysielaných programov. Neprípustnosť vysielania programov určitého druhu alebo typu možno vyvodíť predovšetkým na základe trestnoprávnych noriem. V záujme komplexnosti právnej úpravy sa v navrhovanom ustanovení § 19 ods. 1 deklarujú určité obsahové neprípustnosti, a to pod hrozbou osobitných sankcií. Neznamená to však zavedenie preventívnej kontroly obsahu vysielania, ale stanovuje sa len zodpovednostná stránka v rámci obsahu vysielania. Navrhované obmedzenia sa uplatňujú na všetky druhy programov, vrátane reklamy a programových oznámení.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis.

Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, navyše, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala.

Najvyšší súd k vyššie uvedenému dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 z 13. novembra 2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť navrhovateľa proti rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 2Sž/21/2011 a sp. zn. 2Sž/17/2011 zo 04. júla 2012 a sp. zn. 5Sž/37/2011 z 28. júna 2012, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky jednoznačne uviedol, že „pre posudzovaný prípad je rozhodujúce, že Rada má zákonom priznané oprávnenie požadovať od vysielateľa záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii], a dokonca v prípade nevyhovenia tejto požiadavke je oprávnená vysielateľa sankcionovať pokutou [§ 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii]. Takto zákonom výslovne formulovaná sankčná právomoc však sama osebe nezabezpečuje dosiahnutie účelu, pre ktorý Rada záznam vysielania požaduje, a to je dohľad nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie (§ 4 ods. 2 druhá veta zákona o vysielaní a retransmisii). Len na základe oboznámenia sa s obsahom odvysielaného programu totiž môže Rada posúdiť rešpektovanie všeobecne záväzných právnych predpisov regulujúcich vysielanie. Ústavný súd sa preto stotožňuje s právnym záverom najvyššieho súdu, ktorý na podklade rekapitulovaných procesne významných skutkových okolností (výzva na dodanie záznamu vysielania, úmyselné nevyhovenie výzve) pripustil uplatnenie teórie implicitných právomocí Rady v posudzovanom prípade.“ (bližšie k tomu pozri www.concourt.sk).

V tejto súvislosti možno poukázať i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 620/2012-9 zo 14. decembra 2012 (pozri bližšie www.concourt.sk) a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/18/201 z 29. marca 2012 (pozri www.nsud.sk).

Námietka navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu a seba-obviňovaniu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená a právne irelevantná.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že jeho údajné protiprávne konanie malo byť posúdené ako pokračujúci správny delikt, najvyšší súd z obsahu spisu ani z okolností daného prípadu v kontexte ostatných navrhovateľom označených správnych konaní nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. V tejto časti sa najvyšší súd stotožnil s argumentáciou odporkyne

uvedenou v rozhodnutí ako aj vo vyjadrení k odvolaniu z 02. januára 2013, ktoré odporkyňa oprela o citáciu relevantných rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach a od ktorej nemá najvyšší súd dôvod sa odkloniť ani v prejednávacom prípade. Navrhovateľ svoje tvrdenie v tomto smere ničím neodôvodnil, neoznačil živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľa ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru Najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút, vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútitelne správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

Určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť tento subsumovať pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia vyššie uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 07. marca 2012 o cca 19:00 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu KRIMI, príspevku s názvom Našli ho s podrezaným hrdlom. Údajne trpel schizofréniou., a je konkrétne uvedený i správny delikt - obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku, zasiahol do práva na súkromie brata zosnulého H.. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú. Pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5Sž/22/2010 z 10. marca 2011.

K námietke navrhovateľa týkajúcej sa vykonania dôkazu za účelom zistenia, či sa dotknutá osoba cíti konaním navrhovateľa dotknutá na svojom práve na zachovanie súkromia, najvyšší súd uvádza, že ľudská dôstojnosť a základné práva každého jedinca sú nedotknuteľné a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa dotknutý subjekt tejto ochrany domáha alebo si zásahy do svojej ľudskej dôstojnosti, či základných práv a slobôd uvedomuje.

Podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.).

Podľa čl. 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky) má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 7 ods. 1 a ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii (publikovaného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 168/1998 Z. z. vo forme oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, ktorý nadobudol pre Slovenskú republiku platnosť dňa 01. mája 1997, v znení oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 345/2002 Z. z. o prijatí Protokolu pozmeňujúcom Európsky dohovor o cezhraničnej televízii) všetky zložky programových služieb svojou formou a obsahom musia rešpektovať ľudskú dôstojnosť a základné práva iných; prevádzkovateľ vysielania je povinný zabezpečiť, aby spravodajské relácie objektívne uvádzali fakty a udalosti a podporovali slobodné utváranie názorov.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd je treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy.

V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačné klauzuly v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Dohovoru explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti.

Pri dokazovaní a následnom rozhodovaní, či konkrétnym prejavom došlo k zásahu do práv na ochranu ľudskej dôstojnosti, je potrebné vždy starostlivo rozlišovať medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami. Zatiaľ čo existenciu skutočností je možné preukázať, pravdivosť hodnotiaceho úsudku dokazovaniu nepodlieha. Požiadavku preukázať pravdivosť hodnotiaceho úsudku nie je možné naplniť a porušilo by to slobodu názoru ako takého, ktorý je základnou súčasťou práva chráneného čl. 10 Dohovoru (napríklad rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Lingens proti Rakúsku 1986, Oberschlick proti Rakúsku 1991, Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku citovaný vyššie).

Pokiaľ ide o samotné porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. najvyšší súd v zhode s vyjadrením odporkyne uvádza a aj z odbornej literatúry vyplýva, cit.: „Neoprávneným zásahom môžu byť za určitých okolností aj informácie pravdivé, ktoré patria do

intímnej sféry osoby v širšom slova zmysle.“ (prof. JUDr. T., CSc, Bulletin Slovenskej advokácie č. 1/2004 - Ochrana osobnosti a média). V predmetnom príspevku boli expresívnym spôsobom uvedené podrobnosti o stave miesta činu, o poraneniach, ktoré viedli k H. smrti, a špekulácie o zdravotnom stave zosnulého H. a dôvodoch jeho smrti („Tridsaťdeväťročný muž ležal v rodinnom dome, v kaluži krvi... Nehybné telo tridsaťdeväťročného H. našiel o deviatej hodine ráno jeho brat, ktorému sa naskytl otrasný pohľad. H. mal totiž podrezané hrdlo po celej dĺžke a tiež obe zápästia. Celá miestnosť bola údajne postriekaná krvou.; „Tomu, že si H. podrezal obe zápästia i hrdlo sám, nasvedčuje i list na rozlúčku, ktorý po sebe zanechal.“; „Podľa našich informácií je za mužovým tragickým počinom jeho zlé psychické zdravie. Údajne trpel schizofréniou a po prekonaní ťažkého úrazu mával aj epileptické záchvaty.“).

Taktiež najvyšší súd konštatuje, že v prípade informácií, ktoré boli obsahom predmetného príspevku, bol verejný záujem na ich zverejnení minimálny. Príspevok informoval o smrti súkromnej fyzickej osoby, ktorá nebola verejne známa ani verejne činná. Táto informácia teda nemala spravodajskú hodnotu a význam pre širokú verejnosť v takej miere, že by ju oneskorenie jej zverejnenia mohlo akokoľvek ovplyvniť. Vzhľadom na charakter tejto informácie je nepochybné, že jej nezverejnením by verejnosť nebola ukrátená o žiadny podstatný a dôležitý fakt z aktuálneho diania v Slovenskej republike a vo svete. Popisovaná udalosť patrila do súkromnej sféry danej osoby, resp. jej príbuzných. Viaceré informácie boli v predmetnom príspevku podané na základe domnienok navrhovateľa, bez toho, aby boli podporené uvedením relevantného zdroja. V prípade, ak by aj existoval nepochybný záujem verejnosti na informácii o H. smrti, nebolo by ho možné takýmto spôsobom naplniť. Nakoľko sa v prevažnej miere jednalo len o domnienky vysielateľa.

Vzhľadom na uvedené ani najvyšší súd nesúhlasí s tvrdením navrhovateľa, že pri spracovaní napadnutého príspevku postupoval v súlade s požiadavkami, ktoré na vysielanie spravodajských programov kladie zákon.

Z odbornej literatúry vyplýva, cit.: „Neoprávneným zásahom môžu byť za určitých okolností aj informácie pravdivé, ktoré patria do intímnej sféry osoby v širšom slova zmysle.“ (prof. JUDr. T., CSc, Bulletin Slovenskej advokácie č. 1/2004 - Ochrana osobnosti a média). V predmetnom príspevku boli expresívnym spôsobom uvedené podrobnosti o stave miesta činu, o poraneniach, ktoré viedli k H. smrti, a špekulácie o zdravotnom stave zosnulého H. a dôvodoch jeho smrti („Tridsaťdeväťročný muž ležal v rodinnom dome, v kaluži krvi... Nehybné telo tridsaťdeväťročného H. našiel o deviatej hodine ráno jeho brat, ktorému sa naskytl otrasný pohľad. H. mal totiž podrezané hrdlo po celej dĺžke a tiež obe zápästia. Celá miestnosť bola údajne postriekaná krvou.; „Tomu, že si H. podrezal obe zápästia i hrdlo sám, nasvedčuje i list na rozlúčku, ktorý po sebe zanechal.“; „Podľa našich informácií je za mužovým tragickým počinom jeho zlé psychické zdravie. Údajne trpel schizofréniou a po prekonaní ťažkého úrazu mával aj epileptické záchvaty.“).

Najvyšší súd z vyššie uvedeného v súlade s názorom odporkyne mal za to, že predmetný príspevok, vzhľadom na svoj obsah a spôsob svojho spracovania zasiahol do práva na súkromie brata zosnulého H.. Na záver najvyšší súd v zhode s vyjadrením odporkyne k námietke navrhovateľa k nedostatočnej identifikácii subjektov (brat zosnulého „H.“), uvádza, že odporkyňa posudzovala zásah do práva na súkromie reálnej osoby, ktorá bola v predmetnom programe označená práve týmto spôsobom (brat zosnulého H.). Preto aj najvyšší súd nevidí dôvod prečo by mala odporkyňa tento subjekt vo výroku rozhodnutia špecifikovať iným spôsobom, najmä v prípade, keď bol v programe spomenutý len jeden brat zosnulého a teda v žiadnom prípade nemôže dôjsť k akejkolvek zámene tejto osoby s inou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodnutie odporkyne č. RP/051/2012 z 25. septembra 2012 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 OSP ako súladné so zákonom vo výrokovej časti v bode II. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. f/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní nemal úspech.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.